

vydržel nárok na toto přijetí, že se tudíž obec. zast. obce Velkých H. usneslo na vyhoštění osoby, která již 2. listopadu 1919 nabyla nároků na převzetí do svazku obce V. H., která tedy nemůže býti pokládána za osobu přespolní, proti které jediné za ostatních předpokladů § 11 čes. ob. zřiz. vyhošťovací nález vydán býti může, — nelze v tom spatřovati porušení zákona. Nutným předpokladem úsudku tohoto jest ovšem, že zjištění žal. úřadu, že se Jaroslav S. zdržoval od 2. listopadu 1909 nepřetržitě ve Velkých H., zakládá se na řízení bezvadně provedeném, t. j. řízení, které netrpí vadami § 6, odst. 2 zák. o ss. Tuto bezvadnost popírá stížnost námitkou pod č. 3) uvedenou. Avšak ani námitku tuto nelze uznati důvodnou. Námitkou vytýká st-lka v první řadě, že porušena byla zásada slyšení stran, čímž prý byla st-lka zkrácena na svém procesním právu obhajoby. — — —

Jelikož žádná z námitek ve stížnosti uplatňovaných není důvodná, náleželo stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3554.

O b e c n í n o t á ř i: Při pensionování býv. obecního notáře, který nebyl ustanoven ve smyslu § 5 zák. č. 211/1920, řídí se býv. uherskými předpisy podle § 7 téhož zák. nejen nárok na pensi, ale i výměra pense.

(Nález ze dne 3. května 1924 č. 4110.)

V ě c: Bartoloměj R., notář v S., proti administrativnímu výboru župy abaujturnánské o pensionování a vyměření pense.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím min. vnitřní z 24. července 1922 byla žádost Bartoloměje R. za jmenování státním úředníkem čsl. v systemizovaném stavu notářů při politické správě na Slovensku zamítnuta. — —

Usnesením admin. výboru župy abaujturnánské z Košicích z 9. listopadu 1922 byl st-l ve smyslu župního statutu b/21 dnem 1. září 1922 přeložen na odpočinek a jeho roční pense určena částkou 1547 K. — — — —

Stížnost namítá, že předpisy nenařizují, aby míra pense určena byla podle maďarských zákonů, nýbrž že stanoví, aby se podle nich posuzoval jen nárok na pensi, že proto výše pense musí býti stanovena dle předpisů platných pro státní úředníky čsl. a to na základě všech požitků, které st-l užíval, t. j. také těch, které byli st-li vypláceny ze státní pokladny.

Předpisy, na které zde st-l poukazuje, míněno jest nepochybně ustanovení § 7 zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. Názoru námitkou uplatňovanému nelze však přisvědčiti. Neboť, nestal-li se st-l do doby svého pensionování státním úředníkem čsl., zůstal tím, čím dosud byl, t. j. funkcionářem obecní samosprávy býv. král. uherského, jemuž prozatím byly svěřeny úkony spadající do oboru jeho úřadování v době, kdy republika Čsl. vznikla. Nárok takového zaměstnance na pensi a také nárok sa její výměru nelze posuzovati dle předpisů platících pro čsl. státní úředníky. To vyslovuje cit. § 7 jasně slovy: »bude jim poskytnuto zaopatřovacích požitků, pokud by na ně měli nárok podle

platných zák. uherských«, a to zejména výrazem »pokud«, který se vztahuje i na výši pensijního nároku. Ve smyslu tohoto předpisu musí se tedy řídit i výše pensijního nároku podle předpisů býv. státu uherského, platných 28. října 1918. Důsledkem toho může pensijní základnu tvořiti toliko onen plat, kterého st-1 požíval naposled podle zák. uherských, platných dne 28. října 1918 a nikoliv též část požitků, která st-li vyplácena byla státem čsl.

Pokud tedy st-1 uplatňuje výtkou svou nárok na to, aby do pensijní základny počítány byly také příplatky k služnému, které mu byly přiznány čsl. státem, jest stížnost bezdůvodná.

Že žal. úřad ony služební požitky, které st-1 na základě předpisů uherských 28. října 1918 pobíral, do pensijní základny nezapočítal, stížnost vůbec netvrdí. — — —

Č. 3555.

Z n á m k y: Známká složená z písmen foneticky psaných (»Wepe«) jest známkou slovní a nikoliv písmennou.

(Nález ze dne 3. května 1924 č. 7397.)

V ě c: Firma William P. ve Vídni (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti ministerstvu obchodu (konc. Dr. Přem. Čermák) stran ochranné známky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo vysloveno na základě § 21, lit. d) zák. o ochraně známek ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. po vyslechnutí chránitelky firmy William P. ve Vídni, že známka »Wepe« ohlášená jmenovanou chránitelkou k zápisu u obchodní a živnostenské komory v Praze, pro zboží skupiny I, II, III, IV a zapsaná tamže pod č. —, neměla býti zapsána dle § 1 známk. zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. v úpravě čl. I. známk. novely ze 17. března 1913 č. 65 ř. z. Zároveň nařízen byl výmaz známky z rejstříku.

Rozhodnutí odůvodněno jest takto:

»Známká č. — vykazuje výhradně písmena W a P foneticky psaná.

Dle čl. I. známk. novely ze 17. března 1913 č. 65 ř. z. z., jímž byl změněn a doplněn zák. ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. a dle § 1 posléze cit. zák. jsou značky utvořené pouze z písmen jen tehdy způsobilé k zápisu, prokáže-li chránitel vhodným způsobem (na př. předložením korespondence, účtů, objednávek, prospekty, obchodní korespondencí a pod.), že se známka vžila delším užíváním v příslušných kruzích obchodních jako značka pro zboží, pocházející z jeho podniku, jinak známka odporuje cit. místům zákona.

»Chránitelka ve svém vyjádření poukazuje na to, že známka není značkou složenou, nýbrž pouhou slovní známkou, ježto jednotlivá písmena nejsou od sebe oddělena.

»Toto tvrzení chránitelky není správné, ježto známka ona složená jest z foneticky psaných písmen »W« a »P«, což jest na první pohled zřejmo, ježto slovo »Wepe« nemá samo o sobě žádného smyslu a jest